

PER LES LLIBERTATS NACIONALS I DEMOCRÀTIQUES

CRIDA DEL COMITE

11 de Setembre

...UN ANY MES, ENCARA:

Sotmesos a la repressió inhumana de les tortures, dels tribunals militars i especials, dels estats d'excepció; sotmesos a una repressió que guanya intensitat i extensió, que tracta d'aixafar la protesta popular contra l'arbitrarietat, l'explo- ració, la injustícia, el mal govern, els salaris insuficients, l'acomiadament dels treballadors, els expedients de crisi, l'imperialisme capitalista.

Es dins d'aquest marc que l'onze de setembre de 1968 i les jornades que l'envolten prenen la seva significació actual de lluita i afirmació; de lluita contra la REPRESSIO; de lluita i afirmació de les LLIBERTATS NACIONALS; de lluita i afirmació de les LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES.

L'ONZE DE SETEMBRE de 1714 el Principat va perdre la seva llibertat tal com el 1708 l'havia perdut el País Valencià i el 1715 la perderia Mallorca. L'ONZE DE SETEMBRE és una jornada que té el sentit de la lluita contra la supressió de les llibertats nacionals. L'ONZE DE SETEMBRE del 1968 no és, però, una jornada nostàlgica. Avui, és una jornada de coincidència i de vinculació de tot un poble que vol veure destruïda la dictadura que l'esclavitza i que aspira a viure en una societat lliure justa, progressiva i oberta.

De la Crida del Comitè 11 de Setembre a la setmana contra la repressió.

MISSATGE DE CINC PARTITS CATALANS

AL POBLE D'EUSKADI

Les forces polítiques de Catalunya sotassignants, s'adrecen al poble basc per tal de fer-li arribar la seva adhesió i la seva solidaritat en unes lluites comunes: la lluita anti-franquista i la lluita per l'alliberament nacional i per la democràcia.

Durant trenta anys el poble basc ha lluitat per a defensar uns drets que arreu del món estan plenament reconeguts: els principis que la Declaració Universal dels Drets de l'Home proclama i el dret de tots els pobles a l'autodeterminació, aquest darrer ja concretat en el seu Estatut d'Autonomia de l'any 1936 i abolit per les lleis del règim franquista.

Aquest combat l'ha dut a terme amb continuada energia i ara, precisament, s'enfronta amb l'arbitrària decisió del Govern establint l'estat d'excepció a Guipúscoa. La lluita de la classe obrera d'Euskadi, la dels estudiants per un sindicat representatiu i independent, la dels diferents moviments populars, ha assolit un elevat contingut polític i una clara significació democràtica, ampliant-se i estenent-se als més diversos sectors de la població. El règim franquista, desbordat per aquesta lluita i incapaç de satisfer les aspiracions del poble, multiplica una i altra vegada els actes de repressió, dels quals són un exemple destacat les nombroses sancions als capellans que han volgut estar al costat del poble en una lluita tan justa, la reiterada paròdia dels judicis militars i la contínua repressió del poble d'Euskadi, com de tots els pobles de l'Estat espanyol, per la policia política i el tribunal d'excepció.

Nosaltres, les forces polítiques de Catalunya sotassignants, protestem contra l'estat d'excepció i reclamem el seu aixecament immediat, recolzem la lluita del poble basc per les seves llibertats nacionals, per les llibertats democràtiques, per la reinstauració de les seves institucions autonòmiques de Govern i pel dret d'autodeterminació.

Esquerra Republicana de Catalunya.
Front Nacional de Catalunya.
Moviment Socialista de Catalunya.
Partit Socialista Unificat de Catalunya.
Unió Democràtica de Catalunya.
Agost de 1968.



PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 300

Barcelona, Agost-Setembre 1968

Preu 2 pts

SOBRE LA SITUACIO A TXECOSLOVAQUIA

La Declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya del 28 d'agost, la versió catalana de la qual distribuïm amb aquest mateix número de "Trebball", exposa la posició dels comunistes de tots els pobles d'Espanya sobre els esdeveniments de Txecoslovàquia.

Tal i com correspon al caràcter d'ambdós partits i als acords que regeixen llurs relacions, el P.C.E. i el Partit Socialista Unificat de Catalunya constitueixen una sola unitat en el si del moviment comunista i obrer internacional. Les diverses preses de posició del P.C.E. sobre els esdeveniments que tenen lloc a Txecoslovàquia d'ençà de la promoció del company Dubcek a la Secretaria General del Partit Comunista Txecoslovac, senyalen també l'actitud del P.S.U.C. respecte d'aquests esdeveniments.

La direcció del P.S.U. participà activament a les discussions que portaren el P.C.E. a expressar públicament que "...les mesures preses per tal de democratitzar la vida del Partit i de l'Estat i donar una participació més activa a les masses en la direcció del país, els comunistes dels països capitalistes les hem rebudes com una ajuda a la nostra pròpia lluita..." ("La lucha por el Socialismo hoy", p. 39.)

Junt amb el P.C.E., el P.S.U.C. considerarà improcedent la carta adreçada al P.C.Tx. pels partits germans de la U.R.S.S., Polònia, Bulgària, Hongria i República Democràtica Alemanya arrel de la reunió de Varsòvia del 14-15 de juliol i es manifestà contrària a qualsevol ingerència en els assumptes in-

terns del P.C.Tx. o de la competència exclusiva d'aquest.

En una Declaració datada del 14 d'agost proppassat, el Comitè Executiu del P.C.E. saludà la celebració de la Conferència de Brastilava en la qual "...s'assenen les bases per a la solució dels problemes pendents fins aquests moments, els quals havien creat una gran inquietud en el moviment comunista i en l'opinió democràtica mundial...". La Declaració subratllava així mateix "...la necessitat del reforçament del front comú dels països socialistes en la lluita contra l'imperialisme".

Consequents amb la política del nostre Partit i amb la posició presa anteriorment respecte al conflicte sorgit entre el P.C.Tx. i els cinc partits germans, les direccions del P.C.E. i del P.S.U.C. deploraren la intervenció militar a Txecoslovàquia, tal i com fou manifestat des del primer moment per Ràdio Espanya Independent i fou comunicat directament a la direcció del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

El nostre Partit ha estat i està a favor de la celebració de discussions bilaterals i multilaterals com a mitjà per a resoldre les diferències existents o que puguin sorgir entre els partits comunistes. D'aquí que ens felicitem de la celebració de la recent Conferència de Moscou i dels acords que s'hi han pres encaminats a precipitar la retirada del territori txecoslovac de les tropes dels cinc països i a restablir la cooperació entre els partits comunistes dels països del Pacte de Varsòvia sobre la base del respecte a l'auto-

"TREBALL" CLANDESTI ARRIBA AL NUMERO 300

La sortida del número 300 de "Trebball" clandestí invita a evocar el camí recorregut fins aquí pel nostre periòdic i a meditar en veu alta sobre el seu paper en les lluites presents i futures del nostre poble.

Com és sabut, "Trebball" fou el diari del P.S.U. des de la fundació d'aquest fins el dia de l'ocupació de Barcelona per les tropes franquistes. A això és degut, sens dubte, que els primers butlletins a multicopista apareguts en la clandestinitat, obra espontània de militants o de grups isolats, tinguessin ja aquest títol.

En tant que portaveu del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya la publicació clandestina de "Trebball" es remunta a 1942. Amb anterioritat a aquelles dates, havia estat abatut a trets al bell mig del carrer el company Matos, responsable del primer nucli de direcció del nostre Partit sorgit en la clandestinitat. I el company Jaume Girabau, el qual tornà al país des de l'exili per a posar-se al front de la Delegació del Comitè Central del P.S.U., havia estat afusellat el 25 de gener d'aquell any. No és, doncs, desmesurat afirmar que els primers números del nostre periòdic foren escrits amb la sang (passa a p. 2)

nomia de cada un d'ells i de l'aplicació dels principis del marxisme-leninisme.

Deplorant la intervenció militar a Txecoslovàquia i treballant ardentment per a que hi sigui posada fi el més rapidament possible, el P.C.E. i el P.S.U.C. combaten i combatran ensem els esforços de la reacció encaminats a posar llenya al foc, a enfondir les (passa a p. 8)

EL MILIO, SOBREPASSAT

LLISTA N° 6

Oliver, de Bages, 1.000 pts; Grup Bolivar, 27.619 pts; Grup Azteca, 56.000 pts; Comarca 40, 14.000 pts; Natalia, 49.164 pts; Ctè de Barcelona i col.laboradors (7 donatius i 1 llista), 5.300 pts; Sector 1 (8 donatius), 1.405 pts; Sector 2 (9 donatius), 6.120 pts; Ctè Local de Hospitalet (14 donatius i 4 llistes), 7.215 pts; Ctè Cal. Badalona (26 donatius i 3 llistes amb 43 donatius), 10.025 pts; Ctè Cal. Baix Llobregat (17 donatius), 3.955 pts; Sector 2 (7 donatius), 4.675 pts; Grup Democràcia (9 donatius), 9.000 pts; Ctè Barna i col.laboradors (2 donatius), 1.100 pts; G. Tèxtil (1 donatiu), 310 pts; Comissió fàbriques (6 donatius), 2.250 pts; Capes mitges de Barcelona (aportació personal), 9.100 pts; Capes mitges de Barcelona (donatius de simp.), 2.200 pts; Grup Gagarin del Vallès Oriental, 600 pts; Sallent, 830 pts; Grup Lina Odena de Reus, 1.075 pts; Grup del Cardoner, 600 pts; Oscar, 100 pts; Jordi, 250 pts; Ctè Local de Sabadell, 31.183 pts; Ctè Local de Terrassa, 25.190 pts; Baix Ebre, 6.427 pts; Ctè Local de Tarragona, 3.021 pts; Grup Lina Odena de Reus, 1.800 pts; Vilanova i la Geltrú, 1.400 pts; Grup Gagarin del Vallès Oriental, 250 pts; Lluís,

La campanya ha donat un important salt endavant. Les organitzacions incorporades decididament a l'esforç són moltes, tal com es pot veure per la llista publicada i com ho palesen els resultats entre llista i llista. Volem recalcar, no gensmenys, el retard relatiu d'organitzacions importants respecte als compromisos adoptats. Altres organitzacions acusen un retard encara més gran i no són classificades: Un esforç especial per superar aquestes deficiències, s'imposa. Un any de lluites s'atansa. Cal donar, al Comitè Central, les possibilitats materials per a fer front amb honor a totes les exigències del combat.

1.000 pts; C.C. (quinta entrega a compte, 11 donatius), 13.930 pts; Comarca 30 N, 24.325 pts; Comarca 20, 28.000 pts; Comarca 15, 71.610 pts; Comarca 30 S, 39.963 pts.

Total llista n° 6 461.992 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

| | Pts |
|---------------------------------------|---------|
| 1. Comarca 30 N | 144.140 |
| 2. Comarca 30 S | 125.754 |
| 3. Grup Azteca | 112.000 |
| 4. Grup Bolivar | 82.401 |
| 5. Comarca 20 | 82.018 |
| 6. Sabadell | 81.147 |
| 7. Comarca 15 | 80.763 |
| 8. Ctè de Barna. i col.laboradors (1) | 80.175 |
| 9. Terrassa | 58.840 |
| 10. Baix Ebre | 30.858 |
| 11. Badalona | 23.855 |
| 12. Baix Llobregat | 20.305 |
| 13. Comarca 10 | 19.588 |
| 14. Girona i comarques | 15.950 |
| 15. Hospitalet | 15.030 |
| 16. Capes mitges de Barcelona | 14.500 |
| 17. Comarca 40 | 14.218 |
| 18. Intel.lectuals de Barcelona | 14.000 |
| 19. Tarragona | 13.601 |
| 20. Lleida ciutat | 12.200 |

(1) A partir d'aquesta llista les entrades de Barcelona es comptabilitzen desglossades, és a dir, per organitzacions dependent directament del Comitè de Barcelona.

"TREBALL" CLANDESTI ARRIBA AL NUMERO 300

(ve de p. 1)

dels nostres millors camarades.

"Trebball", no obstant, no aconseguí regularitzar la seva sortida fins els anys 1945-46, en fer-se càrrec de la seva direcció el company Joaquim Puig Pidemunt, detingut l'abril del 1947 i afusellat dos anys més tard. Sota la direcció de Puig Pidemunt s'inicia l'edició de "Trebball" a impremta, que ja no s'interromprà llevat de breus intervals.

Durant els anys 1948-51, "Trebball" apareix quinzenalment i amb gran regularitat, cosa que explica que estem ara en el número 300 malgrat els buids haguts en la seva aparició en els anys 1939-44. La detenció el juliol del 1951 del company Gregori López Raimundo i altres dirigents i activistes del P.S.U., inclosos els redactors i impresors de "Trebball", posà fi a aquest període, un dels més brillants de la història del nostre portaveu.

No transcorregué no obstant molt de temps fins la reaparició de "Trebball", dirigit aquesta vegada pel company Pere Ardiaca, que actualment compleix a Burgos la condemna a 23 anys de presó que el 1962 li fou imposada per un tribunal militar franquista. Tampoc, però, la detenció d'Ardiaca tallà l'aparició de "Trebball". Ans al contrari, en aquest període es perfeccionà el seu sistema d'edició, cosa que feu possible la reproducció de "Trebball" en distints llocs de Catalunya.

Gràcies a l'esforç i al sacrifici de centenars de comunistes catalans que no han vacil·lat en arriscar la llibertat i la vida per redactar-lo, imprimir-lo i distribuir-lo, "Trebball" és l'únic periòdic clandestí que ha orientat sense interrupció els treballadors i el poble de Catalunya en la lluita contra la dictadura.

Des de la seva aparició, "Trebball" clandestí fou un acusador implacable del règim terrorista implantat pels franquistes; ajudà a la classe obrera i a altres capes de la població a comprendre el caràcter transitori de la seva derrota i els estimulà a organitzar-se en la defensa de llurs drets i en la lluita per la reconquesta de les llibertats perdudes. Cada una de les accions obreres i populars contra l'explotació i l'opressió que s'han desenrotllat a Catalunya sota el franquisme, han estat aïllades pel nostre periòdic, que les ha difós entre les masses. "Trebball" propagà així mateix amb perseverència els

principis del socialisme, mostrà la inevitabilitat de l'ensorrament del capitalisme i senyalà les vies que poden permetre al nostre país avançar vers la instauració d'un règim que acabi amb l'explotació de l'home per l'home.

Cap altre partit o grup polític català pot presentar un testimoni de contribució a la lluita antifranquista com el que aporten les tres-centes edicions clandestines de l'òrgan central del P.S.U. Si a la dictadura se li ha esmussat el furor terrorista d'antany i avui es troba decrepita i podrida fins el moll dels ossos, això és degut en part al combat ininterromput dels comunistes, del qual combat la colecció de "Trebball" és només una mostra.

En cap moment, però, pretengué el P.S.U. ocupar una situació de privilegi en el concert de les forces antifranquistes a compte dels sacrificis consentits en la lluita pels seus militants. Si es llegeixen amb deteniment les pàgines de "Trebball" i els documents del nostre Partit es comprovarà que sempre hem cridat a la unitat d'acció de tots els antifranquistes, en condicions d'igualtat, per tal de promoure un canvi que entranyaria el restabliment de les llibertats democràtiques per a tots i el triomf de la sobirania popular.

Recordem les tradicions combatives del nostre Partit, no per a humiliar als partits i grups nascuts recentment o que no tenen una història de lluita comparable a la del P.S.U., sinó per a educar els joves que venen a les nostres files, els quals hauran d'afrontar els combats presents i futurs per la democràcia i el socialisme amb la mateixa entesa que ho feren els Girabau, Puig Pidemunt i milers de comunistes de les generacions adultes. Perquè, tot i essent evident que el Govern del General Franco ja no pot assassinar impunement els comunistes, com ho feia en la dècada del quaranta, no és menys cert que les lluites actuals i futures exigeixen i exigiran grans sacrificis dels comunistes i de tots els homes i dones autènticament revolucionaris.

D'aquí que concebem la celebració de la sortida del número 300 de "Trebball" clandestí com una ocasió per afirmar la nostra decisió de no regatejar cap sacrifici per dur fins al triomf la causa per la qual lluitarem i morirem tants camarades inolvidables i com una oportunitat per a invitar a ingressar

| Quantitats rebudes fins ara | |
|-----------------------------|----------------------|
| Llista n° 1 | 75.988 pts |
| Llista n° 2 | 22.830 pts |
| Llista n° 3 | 271.948 pts |
| Llista n° 4 | 179.015 pts |
| Llista n° 5 | 263.210 pts |
| Llista n° 6 | 461.992 pts |
| SUMA I SEQUEIX | 1.274.983 pts |

al P.S.U. els millors combatents de la nova generació i tots aquells qui de veritat desitjen lluitar pel triomf del socialisme.

En l'esforç per enriquir les tradicions combatives del nostre Partit i per guanyar per a ell els millors lluitadors de les noves generacions, "Trebball" pot i cal que jugui un paper principal. Junta a "Mundo Obrero", l'òrgan del Partit Comunista d'Espanya, "Trebball" constitueix el nostre més eficaç vehicle per a dur la política del Partit a les masses i per a vincular-nos amb els nous combatents que volem reclutar per al Partit.

Per això, la millor forma de celebrar la sortida del número 300 de "Trebball" clandestí consisteix en prendre les mesures necessàries per tal d'augmentar i perfeccionar la seva difusió en cada centre de treball o d'estudi, en cada barri o poble.

Distribuit amb regularitat, "Trebball" pot ésser, no solament el nostre millor instrument per a orientar les masses i dur-les a l'acció, sinó també un mitjà de reclutament de nous militants i d'organització del Partit.

Difondre "Trebball" és així mateix la millor forma de respondre a la campanya anticomunista desencadenada per les forces reaccionàries i de neutralitzar el nefast treball divisionista de certs butlletins, els quals, prenent-se socialistes, dirigeixen la totalitat o la major part de llurs pàgines i calumniar i a combatre el nostre Partit.

En aquesta efemèrides, els redactors de "Trebball" enviem una fraternal salutació de combat als lectors, distribuïdors i col.laboradors, amb la promesa de seguir batallant per a que el nostre portaveu sigui, cada vegada més, una arma acerada al servei de l'alliberació de la classe obrera i del poble de Catalunya.

L'ONZE DE SETEMBRE I LA SETMANA CONTRA LA REPRESSIÓ

Representants dels diversos partits i moviments de masses de l'oposició antifranquista de Catalunya, amb la col·laboració de personalitats rellevants del món cultural i religiós, han decidit realitzar una Setmana contra la Repressió entre els dies 4 i 11 de setembre.

Els organitzadors de la Setmana projecten celebrar diversos actes de protesta contra la repressió, els quals culminaran en la tradicional manifestació de l'Onze de Setembre que, com és sabut, cada any es dúu a terme a Barcelona en el lloc on estava plantat el monument a Rafael de Casanova, fins la seva demolició pels franquistes el 1939. Els promotors de la Setmana pretenen amb això unir la commemoració de la data símbol de la personalitat nacional de Catalunya amb la lluita per l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics; per la reposició en els seus càrrecs dels enllaços, jurats i altres representants obrers destituïts per complir honestament amb llur missió; per la reintegració a llurs llocs de treball de tots els acomiadats per haver participat en accions reivindicatives; per l'anul·lació dels expedients, multes i altres sancions contra estudiants, periodistes, sacerdots, etc., i —sobretot—, per l'alliberació immediata de Vicens Faus i els altres membres de Comissions Obreres i del Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona que es troben a « La Modelo ».

Considerem un encert commemorar l'Onze de Setembre sota el signe de la lluita contra la repressió. Esser fidels a la significació de l'Onze de Setembre no és solament —ni principalment— recordar els esdeveniments del 1714, sinó prosseguir i impulsar el combat contra els actuals opressors de Catalunya i pel restabliment d'un règim que dongui a Catalunya la possibilitat del seu ple florir nacional.

I ens felicitem que, com en anys anteriors, les Comissions Obreres participin en els actes programats. El dia 11 de Setembre no és, una data burgesa, com afirmen erròniament alguns membres de Comissions Obreres. Els treballadors no neguen el fet nacional ni són indiferents a la lluita dels pobles per llurs llibertats nacionals. Ans al contrari, en els països desenrotllats com el nostre, la classe obrera és l'única classe autènticament nacional i ha d'ésser l'abanderada de la lluita per les llibertats nacionals, ja que la capa dirigent de la burgesia, és a dir, l'oligarquia financera, ha deixat d'ésser una força nacional per convertir-se en una força imperialista o al servei de l'imperialisme.

En tant que part integrant del poble, la classe obrera catalana sofreix en la seva pròpia carn l'opressió nacional que el règim oligàrquic i la seva dictadura franquista exerceixen sobre Catalunya. A més, però, la classe obrera de Catalunya no pot ésser la força dirigent de tot el poble més que a condició d'enarborar resoludament la bandera de les llibertats nacionals. Aquells qui, en nom d'una pretesa puresa classista o socialista s'oposen a que les Comissions Obreres i els treballadors participin en la lluita per les llibertats nacionals, faciliten en la pràctica l'obra de l'oligarquia, que voldria tenir el camp lliure per a propagar el nacionalisme burgès i per a conservar i estendre la seva influència entre els camperols, les capes mitges i altres sectors populars.

Desitgem l'èxit més complet a la Setmana contra la Repressió i cridem tots els antifranquistes a col·locar la lluita contra la repressió en el centre de la seva activitat. L'experiència mostra que la protesta contra la repressió lliga les mans dels « altres » partidaris de la mà dura. Si a cada acció repres-

siva repliquem realitzant aturs i altres manifestacions de protesta, i organitzant la solidaritat material amb els repressaliats i llurs famílies, la repressió es convertirà en un « boomerang » que ajudarà a liquidar el règim dictatorial.

La C.O. Nacional de Catalunya fa seva la setmana DEL 4 A L' 11 DE SETEMBRE

De fàbrica en fàbrica, a les obres i a les oficines, els treballadors prenen acords, dins el marc de llurs Comissions Obreres, per a l'acció concreta contra la repressió, per la solidaritat envers els empresonats i sancionats, per assegurar una àmplia participació a la Setmana contra la repressió que culminarà l'Onze de Setembre, diada nacional de Catalunya. En base a aquesta ampla discussió, la Comissió Obrera Nacional de Cata-

lunya ha resumit en un document les principals reivindicacions i en ell es crida als treballadors i poble de Catalunya a oposar-se activament a les mesures repressives, a exigir la llibertat dels treballadors, estudiants i altres antifranquistes empresonats, i es desemmascara la violència governamental contra el poble de Guipúscoa, cridant a mobilitzar-se perquè sigui aixecat el brutal estat d'excepció imposat als demòcrates guipuscoans.

El moviment obrer traça les grans línies de l'acció dels treballadors

III REUNIO GENERAL DE COMISSIONS OBRERES

Donem a continuació amplis extractes de la III Reunió General de Comissions Obreres (R.G. de C.O.), celebrada amb assistència de representants de Catalunya, Euskadi, Galícia, Astúries, Andalusia, Llevant, Aragó i Centre.

«...La R.G. de C.O. ha constatat que el compliment dels acords de la reunió anterior que culminaren en les accions de masses del 30 d'abril i 1 de maig, han significat una important victòria de la classe obrera i del poble espanyol...»

El comunicat-resum glosa les principals repercussions d'aquella victòria i de la pressió de les masses, per abordar seguidament les tasques actuals del moviment obrer:

«...La R.G. de C.O. considera que la nostra lluita cal que sigui enfocada a partir d'ara cap a la creació de majors condicions de vaga en tot el país (...). El nostre camí és ...la vaga general. Però una de les experiències més importants que hem tret dels darrers moviments de masses ...és que resulta molt difícil arribar a la vaga general a una data fixada d'antuvi en una convocatòria de vaga. Concebim la vaga general com l'extensió i generalització d'una sèrie de conflictes parcials, que poden començar per una empresa, ram o localitat i estendre's com taca d'oli per tot el país. No ignorem que això exigeix un ampli i tenaç treball, principalment en dues direccions: que a cada empresa existeixi una Comissió Obrera, representativa i combativa, que sapiga trobar els fils per a tirar de tots els obrers, àdhuc dels més endarrerits. Que siguin elaborades plataformes reivindicatives a nivell de cada empresa, mitjançant la celebració d'assemblees i reunions on participin el més gran nombre d'obriers...»

Més endavant: «...La R.G. de C.O. reafirma la imperiosa necessitat d'enfortir la lluita a les empreses. Davant l'enduriment de la repressió, cal evitar absolutament de tornar a la clandestinitat. I aquesta hem de trencar-la diàriament obrint-nos més a les empreses, convertint les fàbriques en autèntiques fortaleses del moviment obrer (...). Cal trobar formes noves i flexibles per a vincular tots els treballadors a les tasques de Comissions, és a dir, a la lluita obrera...»

I enfocant l'acció contra la Llei Sindical passada per Solís i companyia, subratlla la necessitat d'«...estendre al màxim l'avant-projecte de les Comissions Obreres, discutint-lo en reunions i assemblees de treballadors...» Per tal de facilitar aquest treball, «...la R.G. aprova un escrit resum de l'avant-projecte i recomana que sigui utilitzat

com a instrument de mobilització dels treballadors, mitjançant una massiva recollida de firmes.

«La R.G. de C.O. decideix lluitar amb tota força contra les desposseïssions sindicals. Cal defensar el principi que només aquells qui han elegit un representant sindical tenen dret a desposseir-lo. La millor manera de lluitar contra elles és no admetent-les...», afirma el comunicat-resum, i fer que els representants obrers segueixin actuant com a tals en Jurats, Seccions Socials, Comissions de Conveni, etc. I, seguidament, la R.G. de C.O. acorda que «...és necessari emprendre una activa campanya contra les dimissions dels càrrecs sindicals...; els homes d'avantguarda hem de seguir utilitzant les possibilitats legals que ofereixen els sindicats, per mínimes que siguin, no deixant les mans lliures als verticalistes, protegint el treball a les fàbriques i al carrer, denunciant continuament des de dins i des de fora l'organització oficial.

La R.G. de C.O. «... considera com una tasca principal posar un fre a la creixent repressió, qualsevol que sigui la forma que adopti... Actualment pren un relleu particular la lluita contra el Tribunal d'Ordre Públic, amb la finalitat d'aconseguir la seva dissolució així com la desaparició de totes les jurisdiccions i tribunals d'excepció... La R.G. recomana que cada vegada que hi hagi un judici contra treballadors... siguin organitzades accions de protesta i solidaritat...» en els llocs on el judici es faci. La R.G. de C.O. dóna especial importància a la lluita contra els acomiadaments per repressàlies i a la defensa i solidaritat amb els companys detinguts, els principals dels quals cita nominalment (a Madrid, Trinidad, Hoyos, Ariza, Camacho, Jabonero, Arce, Calderón i Emilio Ramón; a Bilbao, Ibarrola i Morín; a Sevilla, Montes Bernal; a les Astúries, Conde, Celestino, Iglesias, Otones i Fraga; a Barcelona, Faus i Adoni, etc., així com a la solidaritat amb els treballadors de la Cerdans de Gavà, que ja duen més de set mesos de magnífica lluita.

El comunicat-resum acaba ressaltant «...l'especial transcendència del moviment juvenol, saluda el gran desenrotllament, combativitat i maduresa assolits per aquest, i manifesta la indesestructible esperança que això suposa per al futur de tota la classe obrera.» En el seu paràgraf final, la III Reunió General de Comissions Obreres, «...agraïx la magnífica solidaritat moral i material que troba en el moviment obrer internacional, i reafirma el caràcter internacional de la lluita dels treballadors...»

Juliol de 1968.

NOTICIARI D'ACCIONS

MAQUINISTA TERRESTRE Y MARITIMA.

Amb la complicitat de la Delegació de Treball, la factoria de Sant Andreu prepara l'establiment d'un nou i encara més abusiu sistema de primes; és anunciat un altre expedient de crisi que significaria el comiat d'alguns centenars més d'obers; els 80 treballadors que continuen relegats a la Barceloneta, disminuïts en llurs drets i salaris... Els motius de descontent i protesta són nombrosos a "la Maquinista".

Descontent i protesta que el 10 de juliol s'expressava massivament amb l'entrega d'un escrit a la Direcció per una comissió, recolzada per la presència davant les oficines de tot el torn —uns 1.000 obrers—, que feia una "sentada" i entonava a cor "Acomiadaments no!" Entre altres coses, l'escrit reivindicava:

- Reincorporació als llocs de treball respectius dels obrers desplaçats a la Barceloneta;
- Renúncia per part de l'empresa als projectes d'acomiadament massiu i les modificacions dels sistemes de primes;
- Garantia d'un salari mínim de 300 pessetes diàries...

A LA CATALANA DE GAS I ELECTRICITAT.

Obrers, tècnics i administratius han signat un escrit reclamant; un increment general de 2.500 pessetes al mes mentre i tant s'aprova un nou Conveni; la setmana de 40 hores; el salari mínim de 350 pessetes diàries. En l'escrit es demana al Jurat la convocatòria d'una Assemblea General que pugui opinar sobre la discussió del Conveni.

UN ESCRIT DELS EMPLEATS DE BANCA DE BARCELONA.

Un escrit resumint les principals reivindicacions que es proposen cara a un nou Conveni Col·lectiu circula pels Bancs de Barcelona, recollint firmes entre els empleats. Demanen, entre altres coses; un salari mínim suficient per alliberar-se del pluriempleu; jubilació als 60 anys; quatre setmanes de vacances; jornada intensiva; sindicat democràtic independent regit pels mateixos treballadors, etc.

AL "BANCO IBERICO".

Gairebé la totalitat dels empleats del "Banco Ibero" han firmat una carta a la Direcció reclamant l'augment del 5% retintut per la "congelació" dels salaris. L'escrit denuncia el contrast entre els creixents beneficis del Banc —de 670 milions de pessetes l'any 1966 passaren a 798 milions el 1967 (això els beneficis declarats, naturalment...)—, i la situació de més en més precària dels empleats.

ELS ABUSOS INTOLERABLES DE "SALA Y BADRINES", A TERRASSA...

Er rumoreja que aquesta empresa i la CARTEX busquen la manera més econòmica de fusió. Reduir substancialment les respectives plantilles de treballadors forma part, segons sembla, dels projectes en curs. En tot cas, "Sala y Badrines" despedia no fa pas gaire 130 treballadors... i ara obliga als qui queden a fer dotze hores diàries, s'ofa amenaça de fer-los fora si refusen les hores extraordinàries! Es una mostra concreta dels abusos que no es poden ni s'han de tolerar.

...I ELS PROCEDIMENTS DE LA "CARTEX".

Entre altres procediments bruts per a pressionar els treballadors, desamimar-los i moure'ls a abandonar l'empresa, la direcció de la "Cartex", després d'una setmana d'atur forçós imposat als obrers intentava deixar de pagar els jornals.

Els treballadors, però, no estaven disposats a deixar-se fer: el dia de pagament, es a dir, el dissapte, feren cap a l'empresa amb provisions suficients per alguns dies i disposats a ocupar la fàbrica si no els eren pagats els jornals.

Després d'intentar algunes provocacions grolleres i convencer-se de la unitat i decisió de treballadors, tècnics i administratius, el Director hagué de donar ordre de pagar.

CONCENTRACIO A LA C.N.S. DE MATARO

El 16 de juliol els treballadors mataronencs realitzaren una concentració davant el local de la C.N.S. per a recolzar l'entrega d'un document firmat per més de dos-cents cinquanta enllaços, vocals jurats i treballadors en el qual són presentades a les autoritats verticals reivindicacions com; salari mínim de 300 pessetes diàries i l'escala mòbil; setmana de 44 hores; llibertat per utilitzar els locals sindicals per a les reunions obreres; assegurança de desempleu al cent per cent.

DESCONGELACIO...?

CA! NOU BLOQUEIG DELS SALARIS

per Gaspar Aribau

La descongelació dels salaris, imperativa a primers de gener, és iniciada adelantant-la en dos o tres mesos, segons els casos. Aquesta mínima concessió persegueix com a finalitat immediata detenir el creixent ímpetu de les lluites socials, el malestar d'àmplies capes de la burgesia degut a la persistència de la crisi econòmica i, sobretot, obstaculitzar el desencadenament en la propera tardor d'accions més amples i puixants que les del 30 d'abril i 1 de maig. A més llarg terme, però, l'objectiu essencial que es pretén aconseguir és el manteniment del bloqueig de salaris durant tot l'any 1969 i després, qui sap si no intentarien novament perllongar-lo. El fixar un límit de 5,9 per 100 a les repercussions de les millores econòmiques que puguin arrencar els treballadors parla per si sol. Sota el fal·laç pretext d'un mesquí anticip de la descongelació, de fet institueixen un nou bloqueig salarial. El Govern franquista, servidor, dels interessos oligàrquics, no satisfet amb haver fet suportar a la classe obrera, als treballadors i a les capes intermitges de la població el pes de la desvaloració i l'austeritat, tracta de fer recaure damunt de les seves espatlles durs sacrificis que acreixerien l'orgia de beneficis del capitalisme monopolista.

De la simple lectura del Decret, el primer que ressalta és que les elevacions del cost

de la vida (6,2 per 100 d'increment mig mensual en el primer semestre de 1968, comparat amb igual període de 1967) i els augments de productivitat endarrerits (6,3 per 100 de creixement mig mensual en el primer trimestre de 1968, front al mateix període de 1967), que haurien d'haver elevat en el seu dia els salaris dels treballadors, són declarats improcedents a efectes de pagament i enguixen pura i simplement les caixes dels patrons. Un càlcul aproximat indica que les sumes no pagades mensualment com a conseqüència de la congelació salarial superen els 500 milions de pessetes, és a dir, més de 6.000 milions de pessetes l'any, no figurant en aquestes xifres les hores extraordinàries suprimides ni els salaris deixats de percebre pels parats.

En segon lloc, els convenis que continuen en vigor, i els subscrits, però pendents d'aprobació el 17 de novembre darrer, que no fixaven taxativament l'aplicació automàtica d'escalas mòbils als salaris, no rebran cap compensació per la pujada del cost de la vida que s'ha produït.

En tercer terme, el més escandalós és la decretada continuació del bloqueig de salaris per l'any 1969. El Govern franquista pretén tancar dins de la cotilla del 5,9 per 100 les millores econòmiques dels treballadors, a despit de les importants pujades dels preus que ja s'han produït, i de les que s'originaran per trobar-se implícites en la desvaloració mateixa i als forts increments del rendiment del treball. En realitat, si calculem la desaparició dels ingressos que reportaven les hores extraordinàries i els salaris perduts per atur parcial o total, els possibles augments seran pura misèria. Allò que es pretén és intensificar encara més l'explotació dels assalariats. Amb això, el Govern franquista mostra sense veladures la seva reaccionària política salarial que nega als treballadors el dret a millorar llur participació en la Renda Nacional que amb llur esforç i sacrifici ells mateixos han creat. Segons el recent « Informe Sobre la Distribució de la Renta » de l'Institut Nacional d'Estadística, la Renda Nacional experimentà un augment del 9 per 100 el 1967, però la retribució dels assalariats i de les rendes del treball no subjectes a contracte laboral baixaren, del 51,39 per 100 el 1966, al 50,97 per 100 el 1967, malgrat no haver estat bloquejats els salaris, cosa que presagia un net empitjorament de la part dels assalariats en la renda del 1968 i 1969, si els treballadors no canvien amb llur lluita el curs d'aquesta política.

Finalment, el Govern franquista anuncia la vergonyosa i ridícula elevació de 6 pessetes diàries del salari mínim a partir del dia 1 de gener. Constreny unes 60.000 famílies a subsistir amb el miserable ingrès de 102 pessetes i les redueix a condicions de vida infrahumanes. Amb 6 pessetes tracten d'esbaldir l'encariment de la vida i els increments de la productivitat de tot un any.

Com sempre, els jerarques franquistes intenten de justificar l'execrable política d'apretar-se la corretja amb la fal·làcia que és indispensable assegurar el desenrotllament econòmic dins de l'estabilitat. Aquest romanço el sentim des del I Pla d'Estabilització. En novembre proppassat, en ésser implantada

(passa a p. 7)

En recolzament dels treballadors en lluita

El Comitè del P.S.U.C. de Badalona, Sant Andreu, Horta, Trinitat, Verdun, ha posat en circulació fulles en les quals els comunistes d'aquestes barrades saluden i aproven la lluita dels treballadors de Maquinista Terrestre i Marítima, Pegaso, Elizalde i altres empreses, ensems que criden a multiplicar les accions reivindicatives i reforçar les Comissions Obreres a tots els llocs de treball.

ENFRONTAMENT A LA CASA SINDICAL DE SABADELL

Amb ànim de celebrar-hi una Assemblea per discutir dels problemes i reivindicacions en curs, una setantena de treballadors acudiren el 3 de juliol a la Casa Sindical on demanaren una sala per a reunir-s'hi. El jerarca Castro —Delegat Comarcal—, obrant a manera de funcionari de la patronal, donà per resposta fer acudir la Policia Armada per treure els obrers del Sindicat.

Els treballadors no es deixaren atemorir per la quantitat de guardies que feren cap al Sindicat; oposaren una digna resistència exigint que la policia abandonés, ella, el local dels sindicats, i impedit que nigu no fos detingut quan intentà endur-se'n algun obrer el Tinent que comandava les forces. Fins a un quart de deu del vespre no abandonaren el local dels sindicats, dissolguent-se seguidament.

A LA ODAG, el mateix dia, davant la sanció d'acomiadament aplicada a un dels treballadors, els seus companys decidien un primer atur del treball d'una hora en exigència de l'aixecament de la sanció. L'empresa feu marxa enrera ràpidament.

A FUNDICIONES GOMEZ també: Tota la plantilla prengué part a un atur d'una hora que tingué per efecte convencer a l'empresa d'anular la mesura de repressió —perdua de l'empleu— imposada a un dels treballadors.

LA UNIVERSITAT, CAMI DE NOVES I SUPERIORS ACCIONS

Destaquem, a manera de recordatori, alguns fets de gran importància posats en relleu durant les lluites del Curs 1967-68.

L'auto-organització dels estudiants s'ha fet, en un o altre grau, una realitat arreu del país; la lluita assolí un extraordinari nivell i amplitud, mobilitzant pràcticament tots els districtes i lliurant batalles de tant de relleu com les de Santiago de Compostela i Madrid. La lluita dels estudiants madrilenys ha assolit el més al nivell d'entre totes les universitats d'Espanya; l'enfrontament Universitat-règim ha estat directe i la política governamental ha fracassat en tots els vessants: ensorrament definitiu de les APE, fracàs de les tentatives d'assimilació i esterilització del moviment democràtic, impossibilitat de deturar la lluita estudiantívola, de circumscriure-la, tot i les severes mesures repressives (creació de la P.O.U., tancament d'universitats suspensió de cursos, centenars de detencions, processaments, multes, expulsions, etc.).

En realitat, el recurs del règim a la línia de repressió brutal com a única política universitària, les grans accions de masses dels estudiants, impulsaren noves forces ciutadanes al costat dels universitaris. El Govern volia isolar els estudiants i derrotar-los; el que es produí fou un enfrontament de tota la nació amb el Govern i el règim sofrí una important derrota, manifestada, entre altres, en el canvi d'equip al front del Ministeri d'Educació i Ciència.

Gran importància revesteix també l'enfortiment dels vincles entre els moviments estudiantil, obrer i altres sectors que lluiten contra el règim. La coordinació i llaços unitaris amb les Comissions Obreres es manifestaren magníficament en les accions del 27 d'octubre 1967 i 30 d'abril - 1 de maig 1968, en les quals jugaren els estudiants un destacat paper d'avantguarda colze a colze amb els treballadors.

El moviment democràtic estudiantívol ha extret valuoses experiències d'aquest període de lluites. D'entre les més importants cal senyalar la major consciència tocant a la necessitat d'estendre i consolidar el moviment a les més amples masses universitàries; la necessitat de destacar les reivindicacions acadèmiques; la importància d'enfortir i consolidar el Sindicat Democràtic que ha demostrat, com ho han demostrat les Comissions Obreres, ésser una organització de masses de gran capacitat combativa.

Aprofitant la pausa entre Curs i Curs, el Govern s'ha llençat de ple a « tapar forats ». El nou equip de Villar Palasí és presentat demagògicament com l'introduïdor d'aires nous a la Universitat. En realitat es tracta d'una tentativa de confondre i neutralitzar sectors de la Universitat i de l'opinió, canviant, fins a cert punt, aspectes parcials, secundaris, deixant, però, intocades les coses fonamentals.

El Govern tracta, sobretot, de resoldre un problema d'ordre públic. El seu objectiu central és atacar la unitat del moviment universitari, posar traves al Sindicat Democràtic d'Estudiants, distreure una part dels estudiants amb un suposat « plurisindicalisme » que no seria sinó el reapedaçament de les difuntes APE, afluixar els llaços cada vegada

més estrets nuats entre el moviment estudiantil i el professorat, dispersar els estudiants a base de fraccionar els centres acadèmics, etc.

A això tendeixen, en termes generals, les « maniobres d'estiu » que veiem desenrotllar-se durant aquests mesos de pausa acadèmica.

Per això, cara a l'inici del nou Curs, les eleccions revesteixen una importància capital; seran eleccions contra les maniobres del Govern i per la consolidació del S.D.E. a tot Espanya. El resultat positiu d'unes eleccions democràtiques en les quals hagi pres part la gran majoria dels estudiants permetria sense dubte de plantejar seguidament la celebració del Congrés Democràtic d'Estudiants, col·lofó, potser, d'un conjunt d'Assemblees constituents i congressos de Districte, segons el nivell ja assolit en cada Universitat.

Sense dubte que, en l'actual nivell de lluita i organització, tindrà gran importància millorar les fórmules de coordinació i de participació de la base estudiantil als acords de les Reunions Coordinadores Preparatòries, així com desenrotllar la coordinació a nivell de rames, com una part del Sindicat.

Les experiències del passat Curs mostren el gran paper mobilitzador dels programes reivindicatius concrets. I, en termes més generals, apareix ja com una necessitat immediata concretar en la pràctica l'alternativa global universitària, és a dir: la Reforma Democràtica de la Universitat. I cal ressaltar la importància de la col·laboració amb tots

els sectors del cos docent que acceptin l'actuació amb els estudiants per les reivindicacions universitàries.

No cal insistir en la importància de la solidaritat contra la repressió en tant que element mobilitzador i aglutinador de voluntats, arma insubstituïble front a la política repressiva. Sense dubte que, en el nou Curs que va a iniciar-se, es reforçarà també poderosament la lluita per la pau, contra les bases americanes a Espanya, la solidaritat amb el valent poble del Vietnam, fent que participin en aquest front de lluita no solament l'avantguarda polititzada sinó els més amples sectors universitaris.

Senyalem, finalment, la importància acrescuda de la coordinació del moviment universitari amb els altres sectors antifranquistes.

La lluita contra la dictadura, per les llibertats sindicals i democràtiques, contra la repressió, etc., són objectius comuns, actuals, de tots els sectors del moviment antifranquista. La coordinació del moviment estudiantívol amb el de la classe obrera, amb els moviments reivindicatius de professionals post-graduats, amb el moviment intel·lectual, etc., és afavorida pel conjunt de reivindicacions de diversa índole.

El moviment universitari, partint d'una sèrie de reivindicacions pròpies, està arribant a la consciència de la necessitat d'unir-se amb els altres sectors i fonamentalment amb la classe obrera cara a realitzar un canvi radical de la societat.

UNES OPOSICIONS QUE DUEN CUA

Ja en començar, les oposicions a la Càtedra d'Estructura Econòmica de la Facultat de Ciències Econòmiques de Barcelona va atreure l'interès *actiu* del món universitari i més enllà. La situació política en que les oposicions tenien lloc, la personalitat i prestigi d'un dels opositors (el professor R. Tamames), la composició del Tribunal, l'actualitat dels temes econòmics i una desconfiança latent en les recents promeses de reformes universitàries per part del flamant ministre del ram, tot plegat feia suposar que el desenllaç equivaldria a un « test ».

I ho ha estat. Un « test » pel sistema, en primer lloc. Un dels opositors, el senyor Verdú, és descobert públicament com a plagiari de l'obra d'un membre del Tribunal (el professor Sanpedro) i de l'altre opositor (el professor Tamames). No n'hi ha prou amb « penques » per a presentar-se en semblants condicions: cal que tot un sistema ho afavoreixi. El Tribunal es dividí perquè avui, no tothom està disposat a fer el joc brut del sistema. Els nombrosos assistents a la part oral de les oposicions protestaren irats. El Tribunal retallat (després de la dimissió dels més competents) cridà a la policia. La indignació fou majúscula i era de suposar que el Tribunal l'encaixaria a l'hora del veredict. No fou així. L'opositor plagiari, sense haver ni tan sols presentat tesi escrita com és reglamentari, descobert com a incompetent per exercir la Càtedra a la qual aspira, reb el primer i més important càrrec: la de Barcelona. A l'altre, professor Tamames, que ultra de la defensa brillant de la seva tesi anava precedit de tota una obra científica molt estimada, se l'envia a Màlaga i això, sense rebaixar en el més mínim aquella Universitat andalusa, ha estat considerat —donades les circumstàncies de tot « l'affaire »— com un desterro.

No es tracta d'un cas aïllat, com ho demostra el Llicenciat Manuel Expósito en la seva carta al President del Tribunal publicada a « Tele-Express » doncs, com s'hi diu, entre altres: « *Ultimamente, uno ha visto cosas muy extrañas en lo que se refiere a dotaciones de Cátedra vacantes. Desde la separación del profesor Manuel Sacristán Luzón hasta las recién terminadas oposiciones de Estructura Económica hay un largo camino de acontecimientos* ». I el senyor Expósito els denuncia valentment, com ho faria també en el diari « SP » de Madrid un dels membres del Tribunal que no es va fer còmplice del tripijoc, el senyor Velarde.

Tot el que acabem de resumir portarà cua. No fóra gens estrany que en fer-se càrrec de la Càtedra tant tèrbolament guanyada, el senyor Verdú ensopegués amb uns alumnes irats o amb una aula buida, a menys que la protesta provocada per la injustícia i el ressó que aquesta ha trobat en bona part de la premsa de Madrid i de Barcelona, obligui el Tribunal a anul·lar el veredict i a recomençar les oposicions tal i com s'han de fer: sense martingala i amb honradesa científica i cívica. Altrament, els estudiants de Ciències Econòmiques de la nostra Universitat podrien, amb raó, dir el darrer mot en una qüestió que els afecta directament i en tots els sentits.

N. P.

EXIGIM L'AIXECAMENT IMMEDIAT DE L'ESTAT D'EXCEPCIÓ

A GUIPUSCOA

LES C.O. DE BARCELONA

AL COSTAT DEL POBLE BASC ...

«...Estem al costat del combatiu poble de Guipúscoa en aquesta hora difícil de repressió de la dictadura i exigim l'aixecament immediat de l'estat d'excepció imposat arbitràriament en un intent d'amedrentar el poble en la seva franca i decidida lluita pels seus drets i llibertats.»

... I CONTRA LA REPRESSIÓ.

«...Manifestem la nostra total disconformitat amb la repressió de què són objecte els nostres companys Cando i Pasarin, jurats d'empresa a la Maquinista Terrestre i Marítima (...) I tot això per apareixer al front dels seus companys de la Maquinista en la lluita contra el nou sistema d'explotació de primes que l'empresa vol imposar-los; en l'exigència de ple respecte al dret al treball; en llur exigència d'anul·lació de qualsevol expedient de crisi, com el que novament vol presentar l'empresa per llençar al carrer més de 300 obrers (...) ...en forma immediata exigim el retorn a llurs llocs de treball dels nostres companys Cando i Pasarin i l'anul·lació de tot tipus de mesures preses contra d'ells...»

(D'una fulla de les Comissions Obreres de Barcelona.)

LES C.O. DE TERRASSA DENUNCIEN

«...La violència que permanentment és exercida contra la classe obrera, els estudiants i el poble en general. Manifestem la nostra protesta contra l'estat d'excepció imposat a Guipúscoa i expressem la nostra profunda solidaritat amb els treballadors i poble guipuscoà víctima de la repressió...»

La mateixa fulla denuncia com, a la "Modelo" de Barcelona estan complint condemna els treballadors terrassencs Eduardo López Aguilar, Felix Vazquez Neila, i ara també Joan Martínez Martínez. Es troben, a més, pendants de judici, Agustín Romero Gata, Gregorio Guijarro del Olmo y José Ruiz Cortés. Per a tots ells, les Comissions Obreres terrassenques criden a la solidaritat moral i material per a ells i per a llurs famílies.

El desvergonyiment de Fraga no coneix mesura quan proclama, a la sortida del Consell de Ministres del 14 d'agost, que «...El Govern ha pres aquestes decisions — estat d'excepció a Guipúscoa, restabliment dels tribunals militars d'excepció amb

Decret de 1960 sobre repressió del "bandidaje y terrorismo"—, en raó de l'activitat d'un petit nombre de persones que pretenen atemptar contra la pau social i contra la unitat d'Espanya...»

Deixem de banda que mesures de tan excepcional gravetat són injustificables per "l'activitat d'un petit nombre de persones" ni es justifiquen tampoc per l'atemptat contra un comissari de policia; els "arguments" de Fraga i dels portaveus que fan el joc al Govern són una inversió escandalosa i intolerable dels termes de la situació: El Govern dels "ultres" acusa el moviment popular i democràtic basc de "terrorisme", de "desencadenar la violència", d'atemptar contra "la unitat nacional", quan és ell qui arremet brutalment contra treballadors i estudiants, contra advocats i sacerdots, contra demòcrates i patriotes de totes les tendències i sectors socials, usant i aplicant la violència sota el cobert de les comissaries de policia i dependències governatives.

Res hi val que els corifeus del franquisme s'esgargamellin clamant la defensa del seu "ordre" per justificar la repressió; que "Ecclesia" reclami, amb un cinisme ben propi de les compromeses altes jerarquies integristes «... el càstig d'aquell qui pretén alterar l'ordre públic, la tranquil·litat i la pau pels mitjans més execrables, sense vacil·lar en arribar fins al crim...» i això quan desenes de sacerdots bascs són detinguts, brutalitzats i empresonats per "l'ordre públic": quan els homes de mà del Govern que defensa "Ecclesia" violen la clausura de convents i el sagrat de temples; quan alts dirigents regionals de l'Acció Catòlica són detinguts i els seus domicilis i gabinets de treball furiosament malmenats i destruïts!

Els treballadors i forces democràtiques de Catalunya i d'arreu d'Espanya, que menem un mateix combat contra l'opressió i per les llibertats, estem junt al poble basc. Denunciem enèrgicament els veritables responsables i autors de la violència; les autoritats franquistes i llurs forces repressives, llençades, a cobert de les lleis d'excepció, contra el poble guipuscoà, contra el moviment democràtic i popular del país basc. Ens oposem amb totes les nostres forces a que pugui ressucitar el regne omnipotent dels tribunals

militars de repressió, la impunitat terrorista de les brigades de la "político-social" i altres pistolers del règim. Per això exigim, en primer lloc i amb tota energia, l'aixecament immediat de l'estat d'excepció a Guipúscoa.

Front a la campanya de terror desencadenada per la dictadura, denunciem sense embuts que, a Guipúscoa, avui, més enllà de la recerca de l'autor o autors de l'ajusticiament del comissari Manzanos, allò que realment preocupa als Carrero Blanco, Alonso Vega, Fraga i altres "ultres" de l'equip franquista és colpejar el moviment democràtic i popular, de masses, basc; és frenar, deturar, mal sia momentàniament, el seu creixement impetuós i capacitat mobilitzadora.

Això persegueix el Govern realment. L'estat d'excepció decretat contra els treballadors i demòcrates bascs no colpeja solament ells; ens toca tots, obliga, per tant, totes les forces, tots els sectors antifranquistes i d'oposició a l'acció solidària envers les víctimes de la vaga repressiva, a l'acció combativa contra els veritables factors de violència; contra la política franquista de repressió i de terror, contra els organitzadors i executors d'aquesta política.

A aquestes altures ja no pot el règim aplicar impunement els vells procediments terroristes dels anys de la seva eufòria triomfalista: No en té ni la força ni els mitjans, com ho demostra el creixement i extensió de les lluites de masses arreu d'Espanya. Les accions de masses, l'abast i desenrotllament en els més diversos sectors socials del país del moviment d'oposició al règim de dictadura, han esmussat en gran manera la capacitat repressiva d'aquesta.

No n'hi ha prou: esmussada i tot, la política i la pràctica repressiva constitueixen encara cartes que el règim no s'està de jugar sempre que creu que amb elles pot guanyar bases. Cal arrencar-li aquestes cartes: Cal oposar a la repressió la solidaritat combatent de les accions de masses, l'acció unida de tots els antifranquistes en forma de denúncies, de protestes, de declaracions solidàries i tota mena d'altres accions possibles.

A la vaga repressiva desencadenada a Guipúscoa, importa de replicar amb la solidaritat i la mobilització de tots els demòcrates arreu d'Espanya.

Així ho han comprès els cinc partits polítics catalans, entre ells el P.S.U.C., en signar conjuntament el missatge de solidaritat al poble d'Euskadi que reproduïm en aquestes mateixes pàgines. Els comunistes catalans ens felicitem d'aquesta positiva contribució de les agrupacions polítiques essencials de Catalunya a la solidaritat envers el poble d'Euskadi i a la lluita contra la repressió. Pensem que cal multiplicar aquests exemples, que cal fer sentir de part dels més amplis sectors ciutadans i a tots els nivells, que no estem disposats a permetre que la dictadura es faci el caldo gros amb la repressió: Prou repressió! Prou violència metòdicament desfermada des del Govern!

Per tal de fer recular la política del terror, cal multiplicar les accions de solidaritat amb el poble basc; cal multiplicar els escrits, les peticions, les recollides de firmes al peu de documents adreçats a la Vicepresidència del Govern, al Govern i altres autoritats exigint l'aixecament immediat de l'estat d'excepció a Guipúscoa; a les fàbriques i a les obres, a les oficines, a les barriades, arreu, cal que sigui expressada públicament, massivament, aquesta exigència nacional.

Que sigui aixecat l'estat d'excepció a Guipúscoa! Que siguin disoltes les brigades de pistolers de la político-social! Mai més els tribunals militars d'excepció! Mai més les lleis excepcionals per aplicar encara més violència repressiva contra el poble!

EL FRANQUISME, UNIC ENGENDRADOR DE VIOLÈNCIA

Una crida del Comitè de Barcelona del P.S.U.C.

Treballadors, poble de Barcelona i comarca:

Amb la implantació de l'estat d'excepció a Guipúscoa i les deportacions, registres i centenars de detencions al País Basc, Madrid i altres llocs d'Espanya el franquisme, únic engendrador de tota violència, tracta de trencar la lluita del poble per les seves llibertats.

Cinc partits polítics catalans, entre quals el nostre P.S.U. exigeixen col·lectivament la fi de la injusta mesura i manifesten llur solidaritat amb la lluita del poble d'Euskadi per les seves llibertats nacionals.

Un cop més cridem a combatre contra la repressió. Urgim als treballadors i tots els demòcrates a unir-se per alliberar els presos polítics i socials, alguns dels quals porten ja llargs anys tancats als penals franquistes.

A la presó de Barcelona, Vicens Faus, segrestat des del 27 d'octubre passat; Garcia i el seu fill, de Badalona; Joan Martínez, de Terrassa, i altres dirigents obrers i estudiantívols, exigeixen que ens mobilitzem per alliberar-los sense demora. L'ajut econòmic i moral als presos i a llurs famílies, els escrits exigint la seva llibertat, han d'anar units a vagues solidàries, a manifestacions ciutadanes davant de la presó i a tota mena d'accions encaminades a posar fi a la repressió.

¡Que el crit de llibertat mogui totes les consciències i es tradueixi en lluita unida contra la repressió franquista i per la democràcia!

Comitè de Barcelona del P.S.U. de Catalunya (Agost 1968).

DOS EXEMPLES A RETENIR PELS AGRICULTORS

per Josep MONTOLIU

En aquest número extraordinari de "Trebali" no podem deixar de referir-nos al camp, donat el seu pes específic en la vida política, social i econòmica del nostre país. Per aquest motiu i pels problemes viscuts aquestes darreres setmanes, els agricultors lleidatans tornen a omplir les pàgines dels diaris amb llurs accions.

Suara, ha estat la defensa de la collita de la pera llimonera i dels préssecs el motiu essencial de la seva mobilització.

Com tots els anys, es presentaren a les contrades lleidatanes els exportadors i majoristes amb la pretensió de dictar als pagesos les normes que regirien la venda de la collita; el preu ja el fixarien una vegada venuda la mercaderia i segons la rendibilitat que, a judici seu, creguessin satisfactoria. Per assolir llurs propòsits empraren totes les estratagemes: Començaren per fixar el preu inferior per sota de les 4 pessetes quilo. Després, per evitar la competència, s'oposaren a que els pagesos venguessin la fruita als comerciants que no tenien la "Credencial de Comprador Reconocido" —tarja, en tot cas, exigible de part dels agricultors, si ells ho creuen necessari per a garantir llurs interessos.

Davant semblants pretensions, els agricultors de l'horta lleidatana s'uniren formant pinya. Es manifestaren públicament, editaren cartells i discutiren el problema democràticament en una reunió del Sindicat de Fruits i Productes Hortícoles, amb participació de representants de la

Carta de Lleida

ELS PAGESOS ESTAN INQUIETS... I INDIGNATS

Els pagesos de les zones fruteres de les comarques lleidatanes estem alarmats pel camí que porten els preus de la fruita, veritables preus de ruïna: La pera "Llimonera" s'està pagant a 4 i 4,50 pessetes quilo; els préssecs corrents a 3 pessetes quilo i els de primeríssima qualitat a 5 pessetes quilo... Es a dir, hi ha una diferència, en menys, d'entre dues i tres pessetes per quilo en relació a la collita de l'any passat. En canvi, ja de les contribucions, quota de la Seguretat Social Agrària, etc.

Als preus ruïnosa, hem d'afegir ara la disminució de les exportacions; enguany de pera "Llimonera" tot just si se'n ha exportat un terç de la que s'havia calculat.

Tot això fa que aquestes darreres setmanes haguem vist un creixent moviment de protesta entre la pagesia de Lleida. Entre altres accions, calia veure la concentració d'uns 700 pagesos, a la Germandat, plantant cara al feixista i aprofitat del Mola, criatura dels monopolis de comercialització de la fruita.

L'amarga realitat desperta cada vegada més inquietud, però també obre la vista a molts pagesos sobre les causes reals dels mals que pateixen; el "sistema"; les estructures econòmiques i polítiques d'aquest règim que sofrem.

Davant d'un Govern, d'una Administració, defensora a ultrança dels interessos dels grans terratinents quan es tracta del camp, som ja molts els pagesos que coincidim en que cal organitzar-nos, que cal prendre els nostres assumptes en mans pròpies i començar a esbandir jerarquies i vividors de Germandats, cooperatives, societats de regants, etc.; que cal fer fora a gent com el Gimeno ahir, els Mola, Sangenís i companyia avui, dels llocs clau pels interessos dels conreadors, i posar en el seu lloc a pagesos honestos, elegits per nosaltres mateixos, i disposats a defensar els interessos de la col·lectivitat.

CORRESPONSAL.

Cooperativa Agrícola i de la "Hernandad". La posició clara i decidida, manifestada amb unanimitat pels pagesos, de no transigir en allò que creien era de justícia, fou la clau de la victòria. O sigui; assolir que fos restablerta plenament la llibertat d'exportació i de compra-venda.

Amb tot, a l'endemà, prosseguia encara la resistència d'alguns comerciants, els quals volien pagar per sota del preu acordat. Llavors és quan els agricultors mostren, una vegada més, audàcia, penjant a la plaça un cartell que deia: "Avís:

Preus mercat alemany; 9-12 Marcs. Mercat interior forta demanda. Defensant interessos productor-consumidor, preus plaça; Qualita Selecta 6 pessetes. Tota la de l'arbre; 5 pessetes. Tots units!"

Així, per la lluita solidària, és com puguereu els agricultors enfrontar-se avantatjosament als comerciants i especuladors, salvaguardant llurs lligítims interessos en la venda de la pera llimonera enguany. Heus ací el primer exemple, positiu.

En la venda de la collita de préssecs, al contrari, no assoliren els mateixos resultats. Hom pot pensar si els agricultors del Baix Segre no tingueren en compte l'exemple dels cultivadors de pera llimonera ja que, com per a aquells, del que es tractava era de protegir-se front al "trust" de compradors que pretenien pagar preus ruïnosa.

El poble que oposà més resistència al preu de 5,50 pts quilo que oferien de pagar els comerciants, fou Aytona. Allí també aparegueren pasquins alertant els agricultors a no vendre els préssecs a menys de 8 pessetes quilo. I remarcant: "No hi ha dret! Tots units per a defensar els nostres interessos! Agricultor; no t'acovardis!" Es planejaren, ensems, reunions en les quals els agricultors es comprometessin col·lectivament a fixar el preu en 8 pessetes, que consideraven el mínim rendible. Reunions d'aquestes se'n celebrà una a Soses el 2 d'agost. Un dels acords adoptats fou fixar el preu mínim dels préssecs a 7 pessetes quilo, tota la fruita de l'arbre. Amb tot i aquest acord positiu, alguns pagesos expressaren preocupació pel comportament d'alguns cultivadors en altres indrets i pel fet que en algunes pobles s'haguessin formalitzat vendes per sota del preu acordat.

Els sobrava la raó, doncs la pressió exercida pels jerarques sindicals, "cooperativistes" i autoritats assoliren esberlar la unitat en una nova reunió, celebrada també a Soses on s'aprovà una "llibertat de preus" que era tant com dir entregar-se a mans dels taurons monopolistes que fixarien el preu que millor els convingués.

Heus aquí dos fets semblants, però que no culminaren en el mateix resultat. Ara bé, una cosa és positiva entre les moltes que es podrien destacar: Els avanços realitzats en el camí de la unitat i de la rapidesa en la mobilització. Això vol dir que els pagesos —i no els buròcrates— prenen en mans pròpies la defensa dels seus interessos, la defensa del fruit d'un treball que tant de suor els costa.

Creguem que ha de prevaldre el principi de aconseguir el màxim de relació i coordinació entre els agricultors, i que s'han de tenir en compte tots els elements que intervenen des del cultiu a la venda de les collites. I que no cal esperar que el fruit caigui de l'arbre, sinó quan encara són verds, per no deixar-se aclaparar per les improvisacions com potser ha succeït aquesta temporada.

Des d'ara, doncs, s'ha de començar a preparar la propera temporada. I, sobretot, prendre mesures adients per a puguer comptar amb organitzacions representatives i unitàries, que per llur empena i iniciativa siguin garants dels interessos de la pagesia arreu de Catalunya. L'experiència viscuda ajudarà a accelerar la seva constitució i, a molts, a desprendre's d'individualismes i recels pr a passar a integrar-les, fent del crit de TOTS UNITS! que va ressonar a l'horta lleidatana, una realitat permanent, que serveixi d'exemple però arreu de les contrades catalanes.

DESCONGELACIO...? CA!

(ve de p. 6)

la desvaloració i les mesures d'austeritat, ha tornat a invocar-se com a mitjà per a reajustar l'equilibri i possibilitar les reformes estructurals que « estaban obstaculizando las posibilidades del desarrollo económico español » (García Moncó). Hom es pot preguntar, però; Es que la desvaloració i l'austeritat amb el dolorós trauma de la congelació de salaris, els expedients de crisi i l'atur forçós han aportat una solució real i duradera als problemes amb els quals ens trobem enfrontats? La resposta no pot ésser més que negativa. El dolorós sacrifici que ha estat imposat a les amples masses ha estat endeudades, bé que no per a tots. I si no que no preguntin a la Banca.

No han estat empreses —precisament perquè la raó de l'existència del règim està en impedir-les— ni la reforma agrària, ni la nacionalització de la Banca i del crèdit, ni la limitació del poder dels monopolis, la reforma fiscal, l'eliminació dels intermediaris monopolistes, etc. Mentre no s'ataqui aquest nucli de questions vitals, els problemes seguiran en peu i per molta xerrameca que se senti mateixes causes produiran anàlegs efectes.

La classe obrera catalana i els treballadors en general repudiem la grollera majoria franquista i denunciem amb tota energia el nou bloqueig salarial que pretenen imposar-nos. Els treballadors som conscients del nostre deure i responsabilitat i això ens porta a una lluita més decidida, àmplia i

tenaç, per un salari mínim de 300 pessetes, l'escala mòbil, la llibertat sindical, la reducció de la setmana de treball, la lluita contra l'atur i els expedients de crisi, etc.

En aquest context, adquireix una singular significació l'agudització d'un fenomen irreversible que s'observa: la contradicció d'amples sectors de la burgesia catalana amb la política franquista, accentuada per la crisi econòmica, i que els duu ara a manifestar llur repulsa per l'anacrònic i insuficiència de les mesures de descongelació salarial. Comencen a sentir-se fadigats de tanta retòrica vàcua i es plantejen la recerca de nous camins per a resoldre els problemes, doncs presenten la fondària del moviment de masses.

Un periòdic tan conservador com el « Diario de Barcelona » ho confirma el 16-8-68 « ...habrà que pensar que los motivos y los problemas no están en los asalariados y los patronos; entonces habrá que buscar el problema y las posibles soluciones en otros sectores; y las medidas a tomar tendrán que tomarse allí... »

Els treballadors som cada vegada més conscients que, al temps que lluitem per les nostres reivindicacions econòmiques, és indispensable reforçar la preparació de la vaga nacional a fi d'acabar amb el règim i obrir una via de democràcia política i social que possibiliti que puguin realitzar-se les transformacions a les quals aspira el nostre poble.

CONDOL

El proppassat 26 de juny morí a Barcelona Isidoro Gallejones Cortada. Ens deixa el record d'un incansable treballador i abnegat company.

Durant llargs anys, visqué exiliat a Venezuela. Des de Caracas, els seus nombrosos amics i companys de la colònia catalana han tingut a cor fer arribar llur simpatia i homenatge pòstum a Barcelona, on Isidoro vivia des de feia un temps amb la seva família.

A través de "Trebali", el P.S.U. de Catalunya saluda la memòria del militant i company exemplar i expressa el més sentit condol als germans, nebots i familiars que l'han acompanyat en els darrers moments.

"LA LUCHA POR EL SOCIALISMO HOY"

DE SANTIAGO CARRILLO

per J. C.

Sovint, el més difícil no és pas resoldre els problemes, sinó plantejar-los. Aquesta és, al nostre entendre, una de les grans virtuts del darrer estudi del Secretari General del Partit Comunista d'Espanya company Santiago Carrillo. Diem, per a ésser més complerts, que l'autor no defuig tampoc, en cap moment, l'obligació de donar una resposta als problemes evocats.

Avui és gairebé un tòpic enunciar que vivim en un món rabiosament complex. Nombre de persones s'interroguen, busquen respostes als nous fenòmens que l'acceleració del ritme de la història posa en evidència. Es responsabilitat dels comunistes esforçar-se en "...donar una resposta convincent a les qüestions que es plantejen i ens plantejen..." Santiago Carrillo ens indica que nosaltres "...per a abordar-les i donar-les-hi solucions posem un guia segur; el marxisme-leninisme...", i més lluny afageix; "... No un formulari amb respostes elaborades..."

Per tal de superar el retard existent entre la realitat històrica i la consciència, retard avui incontestable, l'autor considera com una gran necessitat que "...tots els treballadors del front teòric s'entreguin més lliurement i més activament a una tasca d'investigació i d'elaboració teòrica..."

Si partim del fet que la realitat és sempre plural, adoptarem una "...actitud d'obertura de recerca amb un esforç de comprensió que abasti els fenòmens i les forces noves, orientat a integrar, a unir, evitant la immobilitat i l'aïllament..."

Amb esperit obert al diàleg, a la indefugible i necessària recerca col·lectiva, Santiago Carrillo escriu cap al final de l'estudi; "...Nosaltres som conscients que els nostres punts de vista... poden patir d'errors i insuficiències. No ens creiem en possessió de la veritat sobre totes les qüestions, ni molt menys..." Aquesta, pensem, és una de les claus per a comprendre i fer passar a la vida moltes de les idees plantejades. Per a fer que la política dels comunistes sigui recolzada per encara més milions d'homes arreu del món.

Perquè el desenvolupament vertiginós de les ciències i de les tècniques; la construcció del socialisme en una sèrie de països d'Europa, Àsia i Amèrica; l'existència del moviment anti-imperialista, alliberador, dels països dits del tercer món —temes tots ells abordats en aquest estudi—, han aguditzat la crisi general de l'imperialisme, Santiago Carrillo posa en evidència que les noves forces sorgides aquests darrers anys "...tendeixen a esdevenir objectivament una gran força revolucionària..."

En aquest món aparentment caòtic, en transició del capitalisme al socialisme, l'aparició d'una joventut rebel representa un inapreciable reforç per a la conquesta d'una societat més humana.

Santiago Carrillo dedica gran atenció a la "rebellió de la joventut" en general, però sobretot a la de la jove generació estudiantil i intel·lectual.

"...La revolució científico-tècnica altera les estructures socials, modifica la situació de les diferents capes de la societat..., transforma la ciència en una força productiva directa (...) En definitiva l'estudiant quan deixa de ser-ho, quan es converteix en un professional, es veurà obligat, igual que l'operari, a presentar-se en el mercat del treball, a contractar la seva capacitat com una força de treball (...). El professional es troba tan alienat com l'operari..." Conclusió: "...Aquesta nova força objectivament revolucionària que s'està delimitant i perfilant és un reforç de quantitat i qualitat...", per a la classe obrera, pel moviment revolucionari.

Tot aquest capítol reafirma la convicció dels comunistes espanyols que la via per derrocar la dictadura franquista, per marxar cap a un règim de democràcia antifeudal i antimonopolista que obrirà les portes al socialisme, passa necessàriament per "l'Aliança de les forces del Treball i de la Cultura".

La vaga nacional és l'arma per implantar aquests canvis revolucionaris. Santiago Carrillo, partint de l'experiència francesa recent, enriqueix la visió que ens en féiem. La via específica de la revolució espanyola queda més definida. Les seves exigències també.

Prendre completament consciència que la nova societat socialista serà pluripartidista, garanteix, avui, una marxa més ràpida per acabar amb l'odiosa dictadura franquista.

Els comunistes, doncs, treballarem per tot arreu a la unió i acord entre totes les forces "...susceptibles d'adoptar una posició progressista i revolucionària..."

Entrem —ens diu Santiago Carrillo— "...en

UN PACTE MILITAR QUE NO S'HA DE RENOVAR

El 26 de setembre d'enguany caduca l'acord USA-Espanya sobre les bases militars que fan del nostre país una peça del dispositiu bèl·lic del Pentagon. S'hi posaria terme, a l'acord, en no ésser renovat. Però les visites a Washington del ministre Castiella i les coses que allí s'han dit i que només hem conegut per la premsa ianqui —sense que militars espanyols especialistes, com se'n queixa el capità Francisco L. Sepúlveda a "La Vanguardia" 21-22 d'agost, en sabessin un mot— són prou inquietants per a temer que el pacte, tan perillós per a Espanya, serà renovat com ho fou ara fa cinc anys.

Sembla com si el govern no tingués altre neguit, en caducar el tractat amb els EE.UU., que el del preu de les bases. Tota la "discussió" amb els EE.UU. gira entorn d'una qüestió de diners. No hi han consideracions de sobirania, ni d'ètica, ni de seguretat: només de dolars.

L'onze d'agost, Benjamin Welles ho explicava des de Washington en les pàgines del "The New York Times" i només per aquesta informació coneguerem els espanyols qüestions que ens afecten vitalment. A canvi de negociar la renovació per cinc anys més —deia Welles— Espanya demana mil milions de dolars d'ajut militar. Tocant a les modificacions que la pressió de l'opinió pública obliga a proposar a la part espanyola, aquesta es limita a demanar allò que mai no hagués hagut de concedir: la jurisdicció espanyola sobre els militars ianquis (25.000 de declarats) que cometen delictes a Espanya. Ultra l'ajut polític dels EE.UU. en la qüestió de Gibraltar, el govern espanyol proposa —com a condició per a la renovació— que Espanya sigui considerada, als efectes d'inversió de dolars, "país subdesarrollat", cosa que ha fet escriure a "l'Express" de París: "els espanyols s'asseuen damunt llur hidalgua demanant que se'ls consideri pobres".

Els governants espanyols, en presentar-se a Washington "pidolant" com a mercaders d'allò que no els pertany, invoquen els perills d'una situació internacional "nova", modificació produïda per la presència de la Flota Soviètica al Mediterrani, la posició d'Algeria front a l'imperialisme, etc. Aquestes realitats, si els negociadors espanyols fossin patriotes, les invocarien com arguments per a no renovar un acord que esdevé encara més perillós per Espanya. Franco, però, se'n serveix com a peça de "chantage" tot i sabent que la sola presència militar USA a la nostra terra és ja per ella mateixa un perill de destrucció en cas de conflicte dels EE.UU. amb qui sigui, tot reservant-se el dret a no ajudar-nos en cas que Espanya fos atacada, com molt bé explica el capità Sepúlveda en els seus articles. Aquesta presència militar USA, inclús en temps de pau, és un perill latent d'accidents com el de Palomares. No insistim en la qüestió ètica: la humiliació que el pacte suposa pel propi exèrcit espanyol i per les poblacions com la de Rota, tractades igual que pobles comprats per uns ocupants que poden cometre tots els crims i disbauxes impunement. El perill fou evident a Palomares i el 9 d'agost

un període d'agudització de la lluita de classes; un període que pot ser més dur, però en el qual s'obren apassionants perspectives per a que els Partits Comunistes es converteixin en autèntics dirigents de les forces populars i juvenils."

L'intrèpid Ché Guevara, en un dels seus articles escrivia; "El present és de lluita, el futur és nostre." De tots els progressistes, de tots els revolucionaris. La lectura de la darrera obra de Santiago Carrillo ens ajuda a fer encara més clara aquesta exaltant perspectiva.

Molts i molts problemes de candent actualitat fan de l'estudi del Secretari General del Partit Comunista d'Espanya una eina imprescindible pel combat de cada dia, pel diàleg de cada dia. Llegiu-lo. Difoneu-lo.

d'enguany, ran la nostra costa del Sol, un submarí USA amb "Polaris" dels que tenen llur base a Rota, en sortir del fons, enganxà amb un mercant alemany. Pogué haver-se produït una catastrophe. Així ho explicava el dia 10 a "La Vanguardia" de Barcelona un redactor que signava: L.V. i en haver-ho explicat, resumia: "En Palomares se perdió un "B-52" que llevaba cuatro bombas atómicas a bordo. Un submarino nuclear basado en Rota navega siempre con 16 proyectiles "Polaris" cada uno de los cuales tiene una potencia de medio megatón y su pérdida accidental puede suponer una contaminación radioactiva muy superior a la que registró la citada localidad a principios de 1966."

Denúncies com aquesta són ben positives i cal saludar-les. Es una qüestió que ens afecta tots. No és assumpte de preu, sinó de sobirania ultratjada, de terra transformada en base d'agressió i blanc de destrucció en cas de conflicte dels EE.UU. I, com diu el capità Sepúlveda, els EE.UU. sempre tenen conflicte amb algú.

El poble —al que no s'ha consultat per a res i d'amagat del qual es fan els tripijocs— no li dona preu a la seva terra ni als seus fills. Tot el que Franco ha venut als ianquis no en té de preu. El que cal es trencar el pacte, rebutjar-lo, practicar una política veritablement nacional, incompatible amb cada una de las clàusules dels acords en negociació, tant en el seu text de 1953 com en les "modificacions" proposades pel franquisme. Cal rebutjar-lo en la forma i en el contingut. No es pot apedaçar. Cal trencar-lo si volem trencar un lligam perillós per cada espanyol i per cada pam de terra nostra. I això només ho farà el govern espanyol si tots els espanyols li ho imposen.

SOBRE LA SITUACIO A TXECOESLOVAQUIA

(ve de p. 1)

diferències sorgides i a provocar la ruptura entre els països socialistes i en el si del moviment comunista i obrer internacional. La construcció del socialisme no pot plantejar-se al marge de la U.R.S.S. —i molt menys en contra d'ella— tal i com proposen a l'uníson els plumífers reaccionaris, els renegats i expulsats de les nostres files i els professionals de l'anticomunisme. L'isolament de la U.R.S.S., la ruptura entre aquesta i els altres països socialistes, entre els P.C.U.S. i els altres partits comunistes del món seria tràgica per al socialisme. El futur del socialisme en el món depèn en primer lloc de la capacitat dels països socialistes i del moviment comunista i obrer internacional per presentar un front comú contra l'imperialisme, front del qual la U.R.S.S. n'és l'espina dorsal.

Aquest front comú, però, només és possible acceptant i propiciant la diversitat de vies i de formes en la marxa de cada país vers el socialisme. Per això els comunistes dels pobles d'Espanya lluitarem a un temps: per a que es posi fi a la intervenció militar a Txecoslovàquia; pel reforçament dels llaços que uneixen el nostre Partit i els altres partits comunistes amb el P.C.U.S.; per la superació de l'enfrontament existent entre la majoria dels partits comunistes per una banda i el Partit Comunista de Xina i altres partits comunistes i obrers per altra; per la discussió fraternal en el si del nostre moviment dels diferents punts de vista dins el respecte a l'autonomia i a la igualtat dels partits; per l'enfortiment de la unitat del moviment comunista en la lluita comuna contra l'imperialisme i per culminar el triomf mundial del socialisme i el comunisme.